

Mand, der i Hjertet var en Spøgefugl, var bleven så stiltfærdig, næsten forlegen.

Han blev Student fra Herlufsholm, tog statsvidenskabelig Eksamen og levede derefter mest i Udlandet for at gøre socialøkonomiske Studier til en Doktordisputats. Fædrenes Syssel fristede ham ikke. Hans Ærgerrighed var den at komme ind i Politiken og blive Statsmand. Kun et Par Gange havde han været på Favsingholm for Jagtens Skyld sammen med nogle muntre Venner, der en Ugestid havde huseret der som en Hvirvelvind.

Nu sad han derinde i sin Farfars højryggede Lænestol og frøs på Hænder og Fødder som en gammel Mand og kunde dog ikke dø. Selv midt om Sommeren måtte han have Ild i Kakkelovnen for at holde Varmen.

Men så svag han var, Ungdommens Uro sad ham dog endnu i Kroppen, — han var jo ikke mere end 30 År. Trods Åndenød og Hjertebanken måtte han hvert Øjeblik op af Stolen og med en Kæp til Støtte spasere lidt op og ned ad Gulvet for at prøve, om han ikke kunde spore nogen Bedring. Han var den hele Dag rastløs på Færde som et indespærret Dyr, der endnu efter årelang Vandring frem og tilbage langsmed Burets Tremmer ikke kan opgive Håbet om at finde Vej ud til Friheden.

I den allersidste Tid var der dog faldet Ro over ham. Han ønskede nu ikke selv andet end at blive udfriet af sin Elendighed. Hans Syn var også bleven så svækket, at han ikke længer kunde læse. Time efter Time sad han ganske ørkesløs hen uden at have noget Værge mod Dødstankernes sorte, formummede Flok.

Henne i Landsbyens Præstegård residerede en Mand, med hvem han for henved tyve År siden havde siddet på Skolebænk i Randers. Også senere havde han truffet ham nogle Gange i København. Præsten havde derfor straks ved hans Hjemkomst gjort ham et Besøg og — ganske uopfordret — givet sig til at tale til ham om hans Forhold til Religionen. Dette havde haft til Følge, at da Manden næste Gang kom til Favsingholm og lod sig melde, var han bleven afvist. Men nu på det sidste havde Godsejeren selv sendt Bud efter ham for at høre, hvad Kirken for Tiden mente at vide om et tilkommende Liv. Det blev til timelange Samtaler mellem dem; men for den Syge åbenbarede der sig ingen frelsende Himmelstige over det to Meter dybe Jordhul, han Dag og Nat så for sig.